

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV

Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.

Aтелиереle tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA

1838

GILBARIȚIU ȘI SFÎNȚIT DE LUPTLE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRAȘOV.

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorității și Societății lei 600
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 44 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

11 Iunie 1942

Anul 105

Sfârșit de an școlar

de V. Branisce

Iarăși s'au zăvorât porțile grele ale școlilor din țară și un nou an școlar a luat sfârșit. Un an greu de muncă, sacrificii și privațiuni.

Multe școli au fost împiedecate luni de zile să-și înceapă cursurile, căci în clase în locul băncilor de odinioară stăteau înșirate paturi albe de spital. Catedra dispăruse iar povestea neamului se închea vie din trupurile istovite ale flăcăilor noștri ce și-au amestecat sângele cu gila desrobită. Numai târziu în iarnă a putut fi redată școala adevăratelor ei rosturi. În aceste condiții, au început anul copii de toate vârstele, mai slăbiți ca alte dați, mulți dintre ei pribegi în propria țară. Și acești copii și-au făcut datoria, așa cum au putut și cum programele supra-încărcate și împrejurările grele le-au îngăduit-o.

Dar nu s'a terminat bine școala și ea la un consemn, s'au năpustit și unii și alții să defăimeze acest tineret.

Pentru a se ilustra ignoranța și proasta pregătire a elevilor ni s'au citat grosolane aberații scrise sau spuse la diferite examene. Din aceste răspunsuri, într'adevăr impresionante, s'a căutat să se tragă concluzia că întregul tineret nu știe nimic temeinic și este prost pregătit. Concluzie pripită și inexactă. Pentru că cei care defăimează școala uită să menționeze marele număr de elevi și candidați bine pregătiți, cu dragoste de carte și învățatură, pentru care școala nu este un „chiul” ci un prilej de a-și afirma personalitatea. Și anul acesta, mai mult poate ca în alți ani am văzut aceste rezultate. Am văzut lucrări școlare din diferite domenii, pline de originalitate, dovedind serioase cunoștințe și aprofundate cercetări personale. Că printre ele s'au strecurat lucrări mediocre sau absurde? Exemplul unei fetițe din cl. I care voind să caracterizeze pe I. Creangă scrie cu mult calm: „Creangă urmă școala normală și-apoi își luă titlul de imperator” ne dovedește doar că unii copii sunt incapabili să asimileze chiar un număr redus de cunoștințe, să-și formeze anumite noțiuni, ba chiar să memoreze un termen abstract.

Ei formează o adevărată plagă pentru colegi, pentru profesori și-și câștigă nemurirea prin prostiile debitate la examene.

Dar nu ei sunt școala. Infățisirea adevărată a școlii o dau elevii inteligenți, capabili și muncitori. Iar rodul muncii lor este sistematic învăluit de tăcere. În schimb, în jurul proștilor se face prea multă zarvă.

Noii Academicieni

de I. Bozdog

Academia Română, cel mai înalt for de gândire și cel mai autentic și incontestabil reprezentant al unității de simțire și al aspirațiilor juste ale neamului, a completat două vacanțe.

Doi uriași ai gândirii și luptelor românești din ultimii 40 de ani au fost doborâți de soarta vitregă, căreia prin mintea lor luminată, prin focul inimii lor învăpăiate, prin mărturisirea și acțiunea lor curajoasă i-au adus atâtea corectări și îndreptări în viață: Nicolae Titulescu și Nicolae Iorga.

A stăruie asupra acestor străluciți ambasadori ai geniului românesc, asupra luptelor titanice pe care le-au dat exclusiv cu scopul de a ne asigura dreptul la o viață națională mai demnă și corespunzătoare cu trecutul cinstit și plin de sacrificii prin care ne-am impus dreptatea în fața unei lumi — care nu ne-a cunoscut și nu ne cunoaște în de-ajuns nici astăzi, — ar fi o împietate să o facem în cadrele unui articol de ziar.

A alege urmași vrednici în locul lor în sânul celui mai înalt areopag n'a fost un lucru de mică importanță și fără grele cumpene sufletești.

Norocoasa alegere a umplut de sinceră bucurie pe toți cei ce gândesc astăzi românește.

Locul lui Nicolae Titulescu, — care, după sdruncinările anului 1940 exprimase ca ultima sa dorință vrerea ca trupul lui să fie așezat spre veșnică odihnă în inima țării, în cimiterul bisericii Sf. Nicolae din Brașovul devenit aproape barieră trecătoare și despărțitoare de frați, — a fost completat cu I. P. S. Sa Nicolae Colan, episcop al Vadului, Feleacului și Clujului. Acest vrednic urmaș, prin munca și strădania sa românească va rămâne ctitor întăritor de inimi greu încercate și paznic dârz pe meleagurile strămoșești din inima Ardealului veșnic românesc.

O imbinare mai fericită a aceleiași

credințe în scaunul mărturisirilor duhovnicești din sânul Academiei între înaintași și urmași, nici că s'ar fi putut face într'un chip mai grăitor și cu mai mult temei de rezim pentru credința unui neam întreg. Credința în păstrarea biruinții câștigate și lupta pentru păstrarea ei până în ceasul morții este lăsată testamentar spre pază și desăvârșire urmașului.

Locul lui Nicolae Iorga, — biciul de foc al tuturor celor îndoielnici, al tuturor celor mici de inimă și teroarea științific înarmată a dușmanului ce se încapăținează în contestarea drepturilor noastre istorice, etnice și politice asupra întregului pământ românesc și în dejosirea noastră, — a fost completat cu tânăra, dârza și productiva energie a lui George Brătianu.

Fanatismul nobil, documentarea minuțioasă, temperamentul rece, judecata lucidă și necruțătoare chiar în cele mai subtile argumente științifice, au indicat și ridicat pe Gh. Brătianu la cea mai grea scară a demnităților publice. L-au așezat de apărător și luptător pentru drepturile vitale ale unui neam căruia i s'a făcut dar cele mai luminoase și mai amănunțite dovezi, a căror descurcare și punere în valoare îi vor lua tot timpul vieții, atât de uriașă este moștenirea ce o primește.

Ambii noi academicieni sunt nu numai doi iluștri reprezentanți ai spiritualității românești prin scrisul lor de publicisți fruntași ci și creatorii și depozitarii mai multor lucrări valoroase, de înaltă ținută românească.

Tineri de ani, maturi ca fire și concepție de viață națională, dârji și neînduplecați ca luptători în stăruințe pentru drepturile la onoare ale neamului, aceștia sunt cei doi noi nemuritori, prin alegerea cărora s'au cinstit pe sine înșiși ca și neamul căruia i-au dat, alegătorii lor din ultima sesiune a Academiei.

Gladstone și Transilvania

de A. A. Mureșianu

După interdicerea în 1894 a funcționării mai departe a Partidului național al Românilor din Transilvania și Ungaria și a ținerii oricărei întruniri sau adunări cu caracter politic, conducătorii poporului român au ajuns într'o mare strâmtoare. Într'o convenire ce au avut-o la Sibiu cu Ion Rațiu, grațiat în 1895, după un an și mai bine de închisoare, în urma vizitei pe care Regele Carol I al României o făcuse împăratului și regelui Francisc Iosif I la Ishle, Aurel Mureșianu făcu propunerea întocmirii unei „declarații protest” a inteligenței românești împotriva măsurilor de mai sus ale guvernului Hieronymi.

Vorbind despre aceasta Ion Rațiu scrie în Octomvrie 1896 lui Aurel Mureșianu între altele: „Dacă părtășești și acum acest plan, pune-te și fă această declarație, apăsă și îndesat, cum știi d-ta, pentru ca cu drag să o citească Flourens și Gladstone și toți amicii cauzei noastre din străinătate”.

Nu voim să vorbim aici de energicul „Protest” care a și fost compus și tipărit în 1896, ci voim să remarcăm faptul amintirii în scrisoarea de mai sus, alături de marele prieten și sprijinitor al Românilor din monarhia habzburgică, care a fost valorosul ministru de externe al Franței, Emil Flourens, și a fostului, în mai multe rânduri, ministru-președinte al Angliei, William Gladstone (1809—1898).

Gladstone care este considerat drept unul din cei mai mari bărbați de stat ce i-a avut vreodată Anglia, a fost, am putea zice, singurul bărbat politic al Angliei din veacul trecut, de o adevărată concepție liberală, care a luat în apărare și cauza națiunilor asuprite ale Europei. Lui îi revine și meritul principal nu numai al încheierii tratatului de alianță cu Franța din

Continuare în pagina 3-a

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVANIEI”

CRONICA LITERARA

de Aurel Marin

HAR. MIHĂILESCU: *Tâlcuirea lui. Poezii*. Ed. „Petrodava”. Piatra-Neamț. Din cartea *vieții*. Poezii. „Editura noastră”. București.

Rareori am avut prilejul să ne cadă în mână o carte mai curios alcătuită și tipărită ca această tâlcuire. De fapt, multe din versurile volumului nu sunt tâlcuiri ci simple tablouri din natură sau notații cu caracter confesional.

Felul, original dar nerecomandabil, de a tipări fiecare poezie cu tot altfel de caractere tipografice dă impresia, la tot pasul, de album, chiar de album cu versuri vechi. Până și dispoziția strofelor nu este cea firească; capriciosul editor a căutat, se vede treaba, cât mai variate efecte. S'o spunem dela

început că încercarea este temerară; de ceea ce s'a convins, credem, autorul însuși atunci când pentru a doua sa carte, adoptă modul normal de tipărire.

Nemțean get-beget, d-l Haralambie Mihăilescu utilizează un limbaj plin de sevă, apropiat de folclor sau poate, mai mult de poetul povestitor Ion Creangă. În bună tovărășie deci se află, în atâtea din stihurile sale, șugubețe chiar și atunci când destule motive s'ar afla de amărăciune.

Alături de cuvintele cu iz cronicească și cele dialectale, neologismele abundă, poate și spre a explica un fel de filosofie dedusă din propriile căutări de sensuri.

Poetul se pare că nu găsește no-

țiunea filosofică bine accentuată în frază și nu pregetă să o sublinieze, de sigur în dauna poeziei.

Ca în *Orașul*:
*Orașul depărtărilor triumpe
cu plopi subțiri în cer de piștre scumpe...*

*I-a încolțit întrecerea de sner
Umplându-i vechea liniște smerită
și-acum flința lui abia-și mai ține
năvalnica ieșire din ursită.*

Alteori cuvântul vechiu alternează cu neologismul, fără putere de sudare:

*Ochii de diabol — sămânță
căzută 'n iuțeală de veste —
hojma cu voia răscoalei
se mistuie cât o adoră!..*

O poezie mai generoasă nu întârzie însă a se arăta și, dacă nu putem cita *Zile lungi de ocnă* sau *Negură*, ne vom mulțumi a transcrie măcar *Nu tulbur nimănui*:

*Nu tulbur nimănui nici suflu ciorba;
vorbesc atâta de pușin: mă tem*

INSTANTANEE

Furtuna

Intâi, un nor plumburiu s'a așezat în dosul brazilor la pândă. Așteptă ca să mai vină și alții, și-au venit. Se ridicară de după măgură ca niște balauri crunți și-au împânzit tot cerul la miazănoapte. Oștire multă, mare, iar soarele își ascunde fața să n'o vadă.

Scapără acum o sageată de aur, dar s'a frânt. A doua, încă una. Țintașul își greșește ținta. Se leagănă brazil subțiri din parc clătănând din cap cu desnădejde, și din fercăstră văd salcia rupându-și pletele blonde. Un vuet prelung, ca o chemare la luptă pornește din copac în copac. Platanii tineri îi răspund dârz, smeriți șoptesc arțarii gârbovi, iar florile fricoase își ascund fața în firele de iarbă și plâng. Păsărelele aleargă la cuiburi, speriate. Le aud ciripitul scăzut, pare că ar zice: tăceți puii mamei nu vă temeți că mama e cu voi, mama vă apără. Un fluture galben, surprins în dragoste c'o narcisă, zboară acum zăpăcit peste vârfulle copacilor, ca o frunză dusă toamna de vânt. Un gândac verde se ascunde grăbit în haina unui trandafir.

Acum, un picur, un bob de strugure copt, s'a spart pe lespezi jos. Alătura altul și mai încolo încă unul. Apoi multe de odată. Nu mai sunt boabe de struguri, sunt fire lungi de apă, suvițe scilpitoare, vii, ce leagă pământul și-l țin atârnat de poala norilor.

O salvă de tun și-un proiectil care a căzut nu se știe unde. Ecoul îl purtă cuprinsurile toate și gura de foc deschisă fu gata să înghită pământul cu primăvara lui întregă. Se clătina sub noi țărâna ca lovită 'n inimă și era să se prăvale, dar firele de apă o ținură. De sus picau grăunțe albe, grăunțe coapte în lanurile cerului; mâni nevăzute le aruncau să sature lighioanele noastre flămânde.

Dar perdeaua norilor s'a spart și o rază furișându-se prin spărtură aduse tufulșurilor din parc o veste bună. Și-au scuturat acestea haina răsând.

Unde sunt păsărelele de nu cântă? Am trecut pe sub bolți de castan, pe cărările ude, votam să văd natura jubilând și ce-am văzut? Pusderie de foi pe jos și crengi și cuiburi cu pușorii în ele înnecați. Un cimitir al celor mici, al celor fără vină.

Ecat. Pitiș

Spicuiri

din dicționarul greșellor noastre de limbă

de Ax. Banciu

XXIX

„In articolul XXVII citezi formele *facevâ-ți* (testamentul) și *punevâ-ți* (Increderea) ca greșit scrise. Te rog — îmi scrie iarăși un cunoscut — dă-ne ortografierea lor corectă, pe care ai uitat să ne-o dai și asupra căreia nu pot fi de acord nici cu prietenul X, care susține corectitatea ortografiei *pune-vâ-ți*, *face-vâ-ți*, nici cu Y, care pledează pentru *pune-vâți*, *face-vâți*“.

Îi răspund tot aici, constatând că el dă dovadă de mai multă cunoștință de cauză neacceptând nici una din cele două „certitudini“ ale prietenilor săi. Căci, în adevăr, amândouă ortografiile sunt tot atât de greșite ca și cele citate de mine. Ba, am putea adăuga, ca și ultima ortografiere sub care s'ar mai putea înfățișa aceste forme, — formele: *punevâți*, *facevâți*, scrise fără trăsuri de unire.

„Atunci?“... — mă va întreba din nou cunoscutul meu.

Atunci... — îi răspund, aceste forme oricum se vor scrie vor fi greșit scrise, fiindcă sunt greșit formate. Despre ceace nu e greu a te convinge, dacă cunoști înțelesul pe care-l pot avea particulele adăugate la formele neamplificate ale celor două verbe (face, spune). Anume, dacă știi că pronumele neintonat (conjunctiv) va poate însemna: *vouă, a voastră, pe voi* (Ex. vă spun, X întreabă, dacă vă inchiriați casa? Vă laud); iar *ți: ție, a ta, al tău* (cazuri în care întotdeauna se desparte de verb, ca în exemplele: *Ți-am spus, pleacă-ți urechea spre mine! Vinzi-ți calul? E frumos a-ți recunoaște greșala*) sau poate fi *terminațiunea pers. a 2-a dela plural* (în cazul acesta, nu se desparte nici odată de verb. D. p. Cântați! Ați fost azi la biserică?)*

În formele în discuție, fiind vorba de pers. 2 plural, *ți* (suf. flexionar al acestei persoane) nu se poate despărți de verb. Deci: *faceți; puneți* (voi). Va trebui despărțit însă *vă*, forma atonă (conjunctivă) a pronumelui posesiv *al vostru, a voastră* (faceți testamentul

vostru, puneți încrederea voastră). Prin urmare, nu: *facevâ-ți, punevâ-ți* ci: *faceți-vă, puneți-vă*. De aceea, spuneam că formele citate de mine ca greșite, nu se pot scrie corect, oricum le-ai scrie, ele fiind greșit formate.

De vremece ele nu sunt, însă, forme inventate de imaginația sau bunul plac al celui care le-a utilizat, ci forme întrebuițate în vorbirea celor neprocopsiți îndeajuns în știința de carte, e firesc lucru ca, deși neadmise în limba literară, să poată fi redată și în scris pentru cazul când cineva vrea să redea limbajul acestora.

Cum să ortografiem astfel de forme e, însă, o problemă de competența Academiei. Noi, până la stabilirea ortografiei lor, când ne va cere-o necesitatea, le vom scrie într'un singur cuvânt, subliniindu-le sau punându-le între ghilemele.

Cât privește nașterea lor, ele par a se fi născut în gura copiilor, fiind mai scurte (trei silabe în loc de patru, câte au formele literare) și mai ușor de exprimat. Din graiul acestora au trecut apoi în cel al adulților cu cunoștințele gramaticale neconsolidate îndeajuns.

* În cazul din urmă, subiect poate fi și *voi și d-voastră*. Ortografierea rămâne aceeași în ambele cazuri. Așa dar nu: *Dv. a-ți* fost de față când am fost insultat. Sau: *Dv. a-ți* depus multă stăruință pentru împăcare, — cum scriu unii. Nici: „Grija pe care *a-ți* purtat-o întotdeauna armatei Țării“. ...*A-ți* împărțit toate durerile și suferințele Neamului“ — cum se poate ceti în răspunsurile la Mesaj ale Corpurilor Legiuitoare — ortografierei în care se făcea greșala despărțirii pron. *Ți*, redactorul textului uitând că, în cazul acesta, nu *Ți* scris cu majusculă arată reverența, venerațiunea datorată Suveranului — ca și oricărei alte persoane, căreia ne adresăm cu pronumele de politețe *d-voastră* — ci forma pluralului întrebuițat la adresa unei singure persoane. Deci: *ați* purtat, *ați* împărțit, *Ma-jestate*...

Sonet

Când voiți privi de cea din urmă oară
Din patul suferinței, acel ram
Ce aplecat cu grație pe geam
De vânturi călătoare se nfiioară,

Voi regreta amarnic ori ce dram
De farmec risipit odinioară
Și de iubiri lăsate, crud, să moară...
Voi plânge 'ndurerat pentru că n'am

Umbat în lume calea tuturor,
Sorbind adânc din amfora vieții.
Eu sgrumat-am seara orice dor

Ce-a încolțit sub raza dimineții
Și-am pus sârmanei inimii greu zăvor
Când răsuna chemarea tinereții.

Ecat. Pitiș.

să nu rănesc pe cineva cu vorba —
vrăji-m'aș în tăcere ca 'n poem.

Cu zeci de mâni apucătoare — vieța
de toate zilele mă ia de gât
și gândul e ca smeul din mareața
priveștiște în tină doborât...

Lumini săgetătoare cad pe brazdă?
pătrundă 'n adâncime nouă coți!...
nimic alină sufletul meu: gazdă
de lovituri venite dela toți.

Vai inima sârmanei noastre bresle
strivită de multime ca un led
de când cu Domnul zomislit în iese
și până la codașul ce mă cred...

... Impărăție nu din lumea asta —
impărăția care ne-a svârlit
pământului să-i mai oprindem pasta
și să murim de dor de infinit.

În care de sub rândurile vehemente
se strecoară și un umor de
calitate.

Tâlcuirea lui Har. Mihăilescu se
remarcă și printr'o admirabilă tehnică
a versificației iar variatele ritmuri, dela

cel clasic — autorul este unul dintre
rării noștri clasiști până la cel
mai actual, îi dau un osebit farmec.

*

La acest nou volum, d-l Har. Mihăilescu a părăsit procedeele tipograficești vechi dar a avut parte de un editor păcătos care parcă și-a dat osteneala să arate cum nu trebuie să fie prezentată o carte de poezie.

Intr'adevăr, începând dele hârtie, care este mizerabilă și până la broșat, care aparține altei ere de civilizație — litera uzată la maximum, enorme și nenumărate greșeli de tipar — totul este împotriva poetului.

Avem mărturisirea celui masacrat că această crimă de les-poezie s'a întâmplat fără știrea sa.

În alte condițiuni, cartea ar fi atras atenția prin conținutul său liric de certă putere evocatoare.

Poet bucolic, d-l Har. Mihăilescu dă versului său de multe ori un vesmânt nepretențios însă nu mai puțin de virtuți melodice și afective:

.. Cum făloși is de isprăvi vitejii
un băiat cu gura cât un bumb
strică nuci și le mănâncă miejii
din pălmuțe negre ca de plumb.

Ca și în volumul anterior, aceeași bogată variație de ritmuri întâlnim și aci, în cele trei cicluri: *Poeme de Moldova, Curtea de Argeș și În zodia cumpenel*.

Din întâiul ciclu reținem: *Noapte în strofe safice, Se călătorește vara și, mai ales, Sonet*.

Prin viziunea sa, îl putem categorisi pe d-l Har. Mihăilescu ca pe un Șt. O. Iosif al Moldovei.

Ciclul al doilea evocă epoca glorioasei cetăți de scaun și priveștiștile prezentului, în versuri molcome, pur descriptive.

Dar al treilea ciclu ne pune în față, dintr'o dată, un poet matur, stăpân pe mijloacele de expresie cu o *Toamnă* în care se împletesc fericite ecouri sociale, un *Șah* cu tâlc, admirabil stilizat, o *Nostalgie* romantică, o *Poemă pentru laudarea Moldei*, o gra-

PREDICI ÎN PUSTIU

Virtuți ale neamului

Am în spitalul meu militar dela Stupini un țigan din Râșnov. A fost rănit încă în Noemvrie anul trecut — ce e drept — nu poate să umble încă, picioarele îi sunt fără putere, dar schijele din ele le tolerează foarte bine, nu se vede nicio urmă de inflamațiune și un corp străin cu care s'a împăcat organismul e bine să-l lași în pace, mai ales când e vorba de 100 de schije mărunte care se ascund sub tecile mușchilor și nervilor. Lupt din greu cu toată familia lui, căci nu este zi să nu fie vizitat de noi și noi membri de aceeași culoare din Râșnov. Am primit și o adresă dela Spitalul din Azuga, că a fost și acolo un element nedisciplinat umplând și acolo spitalul cu vaietele sale nemotivate și răpind odihna celorlalți.

Din spital încă nu-l pot libera până ce nu sosește comisiunea medicală de reformă să-i aprecieze gradul de invaliditate și să-l reformeze. Dar până atunci trebuie să-i tolerăm mai departe țipele, căci nu ai voie să-i dai morfina aceluia, care după aprecierea specialiștilor nu are nevoie de ea.

Dar dacă îți întorci privirea la Românașii noștri, ce cu totul altul este aspectul. Iată aici un degerat de azi iarnă căruia numai ieri i-a amputat chirurgical toate degetele dela picioare, iată aici unul din Banat care își are mâna smulsă în luptele recente de pe Doneț aproape de Charcov, iată unul din București cu o schia pătrunsă în brațul drept, umflat ca un butoiu din cauza puroiului abundent din el, iată aici unul de pe Ialomița care a trecut peste o mină ce a explodat sub el și n'a rămas nicio extremitate nerănită din cap și până în picioare și cu toate acestea nici un vaiet nu se aude. Știți care-i cea mai mare virtute a neamului nostru și a omului în general? Să suporte în liniște o suferință, să știe să rabde fără murmur, ceea ce este inevitabil. La ce ar folosi vaietele? Fricoșii și lașii și cei slabi de inimă, însă nu-și pun această întrebare, țipă ziua noaptea fără încetare, eroii mulți ai neamului nostru însă, care s'au jertfit fără murmur și pe câmpul de luptă dau și acasă pilda unui superb eroism suportând fără murmur suferințele și durerile lor grozave. Mărturisesc sincer, că eu n'am cunoscut până acum această virtute a neamului, virtute de care sunt așa de mândru căci de sigur este o moștenire glorioasă dela strămoșii noștri Daci și Romani și acum a apărut în acest sfânt războiu de reîntregire sub bagheta magică a Mareșalului cu o intensitate ne mai văzută până acum. Cine se mai îndoieste ca la capătul acestui războiu ne vom vedea cu hotarele reîntregite, să petreacă câteva zile în atmosfera eroică a spitalelor noastre, unde va cunoaște o mare virtute a neamului: suportarea în liniște daco-romană a suferințelor mari.

Dr. M. Suci-Sibian

țioasă Luncă și această sumbră noapte mistuitoare:

Maluri de 'ntunec țepân
se 'ncetează și se 'ncap
și mă 'nchid nerăzbătute
dimprefur și peste cap.
marmorii negre — fără luciu
mi-au robit avântul viu,
prins în temelia nopții —
numai eu mai lupt să fiu!
Poate 'n veacuri nepornite
Dumnezeu așa stătea —
când și-a rupt din Sine dorul
preschimbându-și-l în stea...

Eu neputincios mi'mpreun
gândurile toate 'n rug
și 'n priviri aștept lucefăr
să-l încing, să mă distrug.
... Dur înbin cu sbucium dorul,
inimă de mă socot
nopții lin-încheștătoare
să mă 'ncremenească 'n tot!

Am mai fi citat, dacă autorul ne-ar fi trimis-o la cererea noastră, o Noc-

Gladstone și Transilvania

de A. A. Mureșlanu

Continuare din pag. 1-a

1853, dar și al participării Angliei la marele războiu pornit tot atunci împotriva Rusiei de Napoleon III.

Devenit încă de atunci șef al partidului liberal acest „corb alb“ al Angliei a sprijinit, în lunga și bogata lui carieră, în nenumărate ocazii, cu energie cauza națiunilor subjugate, ale Europei, interesându-se, cu deosebire, în timpul ultimei sale guvernări (1892—94) și de cauza Românilor din Transilvania.

Deși Goldstone, de cele mai multe ori n'a putut traduce în faptă nobilele sale intențiuni, din cauza opoziției opiniei publice engleze și a puternicului partid conservator (Tory) — la 1870 a fost chiar aspru învinovățit și criticat pentru neaprijinirea și neajutorarea Franței — totuși amintirea lui va fi păstrată cu recunoștință și de foștii supuși români ai monarhiei dualiste.

Cât de departe mergeau concepțiile liberalismului său se poate vedea și din declarația făcută la 22 Iulie 1880 în Camera Comunelor, în chestiunea protecției națiunilor creștine ale imperiului turcesc. Gladstone puneu chestiunea libertății popoarelor subjugate ale Turciei chiar deasupra pretențiilor de „integritate teritorială“ ale acesteia. „Împlinirea de către guvernul turc a îndatoririlor sale către supușii săi creștini,

zicea el, nu este o chestiune secundară, ci o chestiune primordială... Dacă Turcia nu se decide a-și împlini îndatoririle sale față de aceștia, integritatea și independența ei vor trebui să suporte consecințele“.

Atitudinea lui față de cauza Românilor din Transilvania este cunoscută și din declarația făcută de ministrul său de externe Lordul Fitz Maurice, într-unul din marile ziare engleze, în 1892 că „dacă există o primejdie pentru pacea Europei, aceasta este în Transilvania“.

Gladstone era din această cauză și un adversar al politicii de naționalități a Triplei Alianțe și cu prilejul unui interviu acordat ziarului unguresc „Alkotmány“, (Constituția), pe timpul vizitei regelui Carol din 1895, el a declarat că „tratatul încheiat de acesta la Viena nu are putere de drept, căci poporul românesc nu-l va ratifica“.

Gladstone s'a interesat și prin trimiși speciali de soarta Românilor asupriți, și pilda lui ar trebui să „constitue un memento pentru conducătorii de astăzi ai marelui imperiu colonial, care s'au abătut cu totul dela principiile profesate de el în cursul lungii și laborioasei sale vieți, persistând cu încăpăținare și necunoștință de cauză pe calea erorilor și păcatelor strămoșești“.

A 4-a șezătoare a Spitalului

Z. I. 157 Stupini

Șezătoarea a 4-a a Spitalului amenajat în Institutul modern al adventiștilor dela Stupini a avut un caracter mai înălțător decât al celorlalte prin vizita preotului dela Dârste Nicolae Bârsan și a tinerilor săi grupați în societatea religioasă Sf. Gheorghe, care au adus din obolul lor un dar prețios de 10.000 lei puși la dispoziția Comandantului de a-i întrebuința pentru hrana suflătoare a răniților spitalului său, cum crede mai bine domnia sa, cum de pildă ar fi candelă în fiecare salon și procurarea de Biblii noi pentru fiecare din răniții spitalului.

Șezătoarea începe prin serviciul divin oficiat de preoții Gh. Constantin dela Stupini și Nic. Bârsan dela Dârste. Apoi se desfășoară un program variat de declamații, coruri și inscenări, alternând contribuția tinerelor talente dela Dârste cu contribuția soldaților răniți. Se distinge cu deosebire tânărul Olteanu, elev de lic. și ca declamator ireproșabil și ca duos cântăreț de romanțe românești. Dintre soldații noștri răniți știu

să stoarcă hohotele de râs ale participanților cap. Emil Frăsineanu, frt. Velcea Ilie, soldații Foanță Marin, Dulgheru, sub conducerea plutonierilor Dobrescu și Papa. Merită o mențiune pentru jocul lor viu și talentul lor și Moise Ioan, Robul Virgil, Aprodu Ioan, Mădăraș Vasile, Nistor Tudor și Berbecel Ioan.

Preoții Constantin și Bârsan le dau în cuvinte simțite hrană îmbelșugată pentru suflet, iară comandantul Spitalului maior-medic Dr. Suci-Sibianu Mircea mulțumind tuturor vorbește despre ceea ce câștigă sufletul poporului nostru prin „Oastea Domnului“ întemeiată încă la 1920 de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae. Se cuvine aci un cuvânt de laudă și mulțumită medicilor primari Dr. Oprișescu, Dr. Păcurariu, Dr. Gherasim, Dr. Eckardt care, cu toate că au de îndeplinit fiecare câte 2 slujbe civile lucrează cu un devotament deasupra ori cărei laude pentru a reda Neamului și Țării pe cât mai mulți răniți.

turnă*) în desăvârșiți hexametri, publicată aiurea, pe care, odată citită, nu am putut-o uita; dar așa sunt poezii, orgolioși: ceea ce au strâns ei înșiși în coperte aprobă, ce nu, nici altora nu permit să le placă mai mult.

Păscut de nenoroc, de ambele dați, d-l Haralambie Mihăilescu ar putea oferi unui editor generos un volum de autentică poezie, dar unui adevărat editor, nu unui cârpaci care nu știe că acei care mânjesc cerul cu stele au smuls fiece vibrații, din inima lor bolnavă de așteptare după o carte adevărată.

Ceru 'ntre nori așchiat ca un lujer — în vârf poartă luna... Stropii de rouă 'n câmpie par slove — argintate pe-o carte... Munții la capăt de zări mătăsoase și schițează cununa... Lunecă liniști de sus și duc lumea de-o 'ngroapă departe...

*) Iată, totuși, ca după ce textul de mai sus a fost cules, ne sosește și poezia cu bocluc. O transcriem:

Taberi cu corturi s'arată sub lună risipa de sate...

Drumu 'n grădini mă coboară... și apa [rămasă din ciuturi plânge 'n fântâni la răspinteni; și frunzele crengii roșcate flutură 'n luna albastră ce-și joacă minusculii fluturi...

Răul își șerpue trupul din codri 'n bătaia luminii...

Scrijelă cerul cu crăci ascuțite copacii pe creste...

În țintirim — aplecați lângă ochi stinși de candelă — crinii:

Zâne pierdute 'n vântori — plâng banela iubirii poveste...

Picură stele din cer părăsind într'un salt veșnicia;

vremea trecută pe rug le jertfește dând scrumul în urna zării...

Te-ador, o — izvor luminos, ce-ai țâșnit argintie

gârlă cu care-am stropit dintr'un capăt la altul „Nocturna“.

STERIE DIAMANDI

„Fiul lui Dumnezeu — Fiul omului“.

de Pr. A. Radu

Asupra Mântuitorului s'a scris atât de mult, încât pentru a citi întreaga această literatură christologică, îți trebuie o longevitate ca a biblicului Matuselem. Nu-i de mirare deci, dacă și încercatul publicist, d-l St. Diamandi — care numai în răstimp de 6 ani, ne-a dat patru lucrări valoroase: „Galeria oamenilor politici“; „Eroii revoluției ruse“; „Galeria dictatorilor“ și „Oameni și aspecte din Istoria Aromânilor“ — s'a lăsat ispitit să scrie și o istorie a Mântuitorului.

De altfel, cel care s'a pasionat atât de mult de „eroi“ și a străbătut galeria „oamenilor mari“ era oarecum firesc ca să fie atras și de cea mai mare „înălțime“, de cel care depășind toate dimensiunile omenești, a fost deopotrivă: Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului.

„Din cea mai fragedă copilărie — ne mărturisește d-l Diamandi — figura lui Isus Hristos m'a atras în chip irezistibil. În măsura în care înaintam în vârstă și se desvolta în mine judecata și spiritul critic, în măsura în care mă înfruptam din binefacerile culturii și cunoșteam vieța, sporea admirația mea față de Isus“ (p. 13). „Pe de altă parte, cred că orice om de cultură nu poate să treacă indiferent pe lângă persoana lui Isus Hristos“, observă just tot d-sa.

Din dorința, de a se documenta cât mai complet asupra lui Isus, dorință care la d-l Diamandi, s'a transformat într'o adevărată „problemă de conștiință“, care l-a împins la o muncă de 20 ani, se datorește apariția acestei noi lucrări asupra lui Isus.

Evident că munca la care s'a angajat autorul n'a fost ușoară și nici lipsită de peripeții, uneori dramatice. A bătătorit și drumuri care puteau să-l piardă și să-i închidă orice posibilitate de ieșire. Și aici e unul din marile merite ale d-lui Diamandi, că în multiplicitatea și diversitatea de „teorii“, „școli“, „interpretări“ savante și ingenioase, d-sa nu s'a pierdut. Și nu s'a pierdut pentru că n'a părăsit bunul simț și firul tradiției evanghelice. După câteva experiențe dureroase, autorul ajunge la convingerea neclintită că: „Numai în lumina acestei tradiții (evangelice), misterul se lămurește, iar noi avem putința să înțelegem originalitatea și complexul personalității lui Isus, să ne explicăm, cu mai multă ușurință, opera săvârșită de dânsul și succesul bisericii sale“ (p. 19).

Pe când „Isus văzut prin prisme străine de tradiții evanghelice, ne apare alterat până la denaturare, schimonosit până la caricatură de calitate inferioară“.

Încrestăm cu bucurie apariția acestui prim volum, bogat în informații și bine documentat asupra Mântuitorului, în care se vede marea bătaie, ce s'a dat și continuă încă să se dea în jurul persoanei divine a lui Isus. Sunt

remarcabile în deosebi capitolele, în care autorul combate cu mult succes aberațiile mitomanilor și a atâtor apostafi vechi și noi.

Biruiror peste atâtea „teorii“ și „ipoteze“ autorul poate să-și încheie acest prim volum, cu certitudinea, care este și a bisericii, că: „Nu ne impresionează, nici vastul aparat științific de care se folosesc pescuitorii în apă tulbure, nici luxul de erudiție de care se face atâtea caz, nici sofismele ademenitoare, mai mult sau mai puțin reușite. E deajuns o singură adiere a simțului critic, ca să se imprăstie ceața confuziunilor să dispară norul prejudecăților, să cadă masca ipocriziei, iar adevărul să iasă la lumină, limpede ca lumina zilei“ (p. 565).

Sfârșind lectura acestei cărți captivante, uși de unele repetiții și ambiguități — care sperăm că vor dispărea la ediția a doua — și ești cucerit cu totul de logica argumentelor, de spiritul critic cu care sunt tratate diferitele probleme și mai ales farmecul unui stil viu și colorat.

Bucuria noastră în fața acestei lucrări de excepțională valoare, e sporită și de faptul că autorul, e un eminent român macedonean. E primul român care a scris o lucrare vastă și impunătoare asupra Mântuitorului. Și această operă cinstește de-o-potrivă pe autor, ca și însuși neamul nostru. Biserica, în deosebi se bucură și îi este recunoscătoare autorului, că i-a dat o carte așa de prețioasă, pe care ea o poate pune în mâna intelectualilor noștri.

Se știe doar că la noi avem asupra Mântuitorului numai traduceri, din care numai puține sunt într'adevăr cărți bune, restul sunt pline „de otravă și moarte sufletească“. Din cele bune avem: „Vieța lui Isus“ de Papini și „Vieța lui Isus“ de François Mauriac. Dar ori cât de frumoase și bune sunt aceste cărți, ele nu se ocupă de unele probleme, ce le ridică, cărțile scrise asupra lui Isus de tabăra necredincioșilor. Astfel, în ele, cititorul român, nu va găsi niciun răspuns la îndoielile, pe care cartea lui Renan, le-a putut strecura în suflet.

Pentru aceasta lucrarea d-lui Diamandi e merită să ia locul, ocupat pe nedrept, de cartea plină de poezie și fantezie a lui Renan, a lui Schuré și a ovreiașului E. Ludvig. Aceste trei cărți din urmă, din nefericire au fost singurele surse de informații asupra lui Isus, pentru mulți intelectuali dela noi. Iată, acum suntem în situația fericită, ca în locul acestora, lipsite de orice valoare științifică, dar destul de primejdioase, să putem recomanda o carte asupra lui Isus de o valoare epocală, care va face „lumină“ în multe suflete răvășite de îndoieli și prejudecăți, dar mai ales, rău informate. A recomanda cartea d-lui Diamandi e o onoare, a o citi este o plăcere.

Vasile Netea

Transnistria în colecția: Cunoștințe folositoare.

D-l Vasile Netea care a luptat pe frontul din Est, ne prezintă regiunea Transnistriei, într'o descriere sumară a locurilor, oamenilor și obiceiurilor.

Luându-și informațiile din lucrările Românilor Transnistrienți, d-sa a căutat să scoată în evidență și contribuția importantă pe care noi am adus-o în dezvoltarea acestui admirabil ținut.

Interesante sunt mai ales notele cu caracter cultural, obiceiurile românești din Transnistria, ca și cântecele populare din care autorul ne dă câteva fericite exemple.

Scrisă cu deosebit talent literar, cartea se recomandă tuturor bunilor Români, doritori să afle noutăți asupra vitalității neamului nostru și spiritualitatea lui.

Iată însă cum se încheie cartea, de unde deducem în ce stare de decădere culturală ar fi rămas frații noștri dacă armatele noastre liberatoare nu i-ar fi alungat pe bolșevici:

„Tot ce s'a scris însă până la 1917 a fost represat, fiindcă această literatură se inspira din lupta acelor naționaliști burghezi ce stăruiau să întoarcă desvoltarea culturii moldovenești, naționale după formă, socialiste după cuprins, pe calea culturii burgheze române“, urmărind „a rupe republica Moldovenească dela marea Uniune R. S. S. și a o preface pe înfloritoarea Moldovă bogată într'o colonie a boerilor români“.

Laerte

INGINER GRIGORE V. Z. RUSU

Birou de studii și construcții. Lucrări publice.

Execută orice fel de lucrări de construcții

Telefon 39.00 BRAȘOV

Informațiuni

Turneul Operei Române
la Brașov

Ne mai despart numai câteva zile de sosirea în orașul nostru a distinsilor cântăreți ai Operei din București. Interesul mare ce se arată pentru aceste câteva reprezentări vor prefăce șederea artiștilor în adevărate zile de sărbătoare românească. Bilete se mai găsesc încă la „Colectura Ardeleană“.

*

Au trecut prin gara Brașov două vagoane cu inscripția: Vatra Dornei—Lupeni

În ziua de 7 Iunie au trecut prin gara noastră două vagoane cu frați din Nordul Ardealului.

În halul de mizerie și lipsuri în care au fost trecuți spre Vatra Dornei au fost imbarcați în două vagoane de marfă și plasați la minele din Lupeni. În gară au fost miluiți de d-nele dela Crucea Roșie. Sunt semnalate și alte convoaie.

Prin aceeași gară au trecut cu câteva zile înainte și gazetarii unei fără prietene, așteptați cu toată cinstea frățescă.

Chiar în răul acesta era bine să se încrucișeze cele două trenuri ca să se poată culege informații autentice și din văzute.

*

In atențiunea cititorilor

Se aduce la cunoștința publicului că, la controlul trenurilor, s'au găsit foarte mulți călători circulând cu autorizațiuni de călătorie eliberate de autorități necompetente.

Deasemenea, s'a mai constatat că unii din călători circulă cu autorizațiuni de călătorie expirate.

Pentru a se pune stavilă acestor abateri, se atrage atențiunea publicului, că toți acei care vor mai călători cu autorizațiuni expirate și eliberate de foruri necompetente vor fi internați în lagăr, fără nicio excepție.

Autorizațiunile de călătorie pentru cei din Municipiul Brașov se eliberează numai de Chestura Poliției, iar pentru cei din județ de Pretorul Plasei și posturile de jandarmi respective.

*

Pentru cei reformati medical

Oamenii având vârsta de 20 până la 42 ani și fiind reformati medical (numai reformatii medical) domiciliați în Brașov, se vor prezenta cu certificatul medical de Reformă — la Cercul de recrutare Brașov în ziua de 9 Iunie 1942 ora 8 dimineața.

După ce vor fi controlați și după ce se va face viza pe certificat, vor fi lăsați la vatră.

Cei ce nu vor poseda viza de mai sus pe Certificat — după data de 9 VI 1942, — vor fi arestați și duși la Cerc sub escortă pentru a fi dați în judecată.

Cinema „Astra“

Dela 8 Iunie
va rula filmul

TINEREȚE

Un film al fericirii, dragostei de viață și umorului

Cu: HANNELORE SCHROTH
ROLF MOEBIUS
ERIKA von THELLMANN
WALTER STEINBECK

Regia: Roger von Norman
Muzica: Wolfgang Zeller

Cronica Războiului

de **Mardare Mateescu**

Eroismul și dârzenia soldaților români a încărcat de glorie și încredere neamul întreg. Nimeni ca noi nu înțelege rostul luptei de acum, nimeni ca soldații noștri nu-și varsă sângele cu mai mare abnegație. Din clocotul vremurilor de azi prindem ecoul, înălțărilor și dărâmarilor de mâne...

Izbânzile dela Kerci și Charkow au prilejuit două importante ordine de zi pe armată, date de Mareșalul Conducător:

Ordin de zi pe armată Nr. 29 din 4. VI. 1942

Ostași ai unităților de pe frontul Donețului,

Pe câmpiile dela Harkov ați luat parte la una din cele mai mari bătălii din istorie și împreună cu camarazii voștri germani ați biruit.

După ce ați reușit, în timpul unei ierni năprasnice, să faceți față tuturor atacurilor disperate ale hoardelor bolșe-

vice, ați găsit totuși puterea sufletească să vă ridicați și să treceți la atac, atunci când a sosit ceasul potrivit.

Faptele voastre mărețe de arme vor rămâne pagini de cel mai înalt eroism, în istoria armatei și a poporului nostru.

Mă închin respectuos în fața morților voștri.

Mândră de voi, Patria vă mulțumește.

Ordin de zi pe armată Nr. 30 din 4. VI. 1942

„OSTAȘII UNITĂȚILOR DIN CRI-MEEA, au fost bravii partași la strălucitoarea victorie a armatei germane din peninsula Kerci.

Rezistând la început cu îndârjire tuturor atacurilor inamice, au trecut apoi plini de avânt la ofensivă, contribuind la obținerea unor rezultate atât de mărețe.

Atăcând de front, sau manevrând adânc în spatele inamicului prin vijelia obuzelor și disprețuind mereu moartea, ostașii români și-au îndeplinit misiunea cu prisosință.

Strânsa frăție de arme germano-română, călătită pe câmpurile de luptă din Est, și-a dat astfel roadele, cu care ne vom mândri întotdeauna.

Patria mulțumește tuturor comandanților și luptătorilor care s'au bătut la Kerci cu atâta vrednicie, cinstește cu venerație jertfa acelor care și-au dat viața pentru veșnicia neamului și se închină cu recunoștință la mormintele lor“.

Sinceritatea și dragostea ce stau la baza tuturor operelor de reclădire ale țării și neamului trasează făgaș larg de încredere în sufletele noastre ale tuturor. În adevăr, nici o faptă nu este mai adânc cinstită ca fapta eroilor. Ei aparțin astăzi câmpiilor de bătălie și victoriilor decisive. Și dacă jertfa lor asigură neamului victoria și țării reclădirea, apoi ei, eroii, sunt ai neamului, ai țării și nimeni nu va putea smulge din sufletul nației valoarea jertfei lor. Nici vremea, nici zilele aspre ale războiului sau ale refacerii de mâne, nu va șterge din veșnicie luminoasele lor fapte. Și așa precum scormonind în frământata istorie, ce s'a scurs cu sute și mii de ani în urmă, găsim atâtea izvoare de mândrie națională și româ-

nească, tot așa pentru noi cei de azi, fapta eroilor este mândrie deplină, iar pentru generațiile viitoare prilej de nesdruncinată afirmare a drepturilor românești.

De altfel, ca întotdeauna, modestia românească a făcut ca faptele de arme ale dorobanților să strălucească și mai mult în ochii lumii întregi. Nu noi am fost primii care am preamărit vitejia fraților de sub arme, ci, după elogiile străinătății, după recunoașterea și slăvirea vitejiei, de către aliați, după Ordinele de zi ale armatei germane, Conducătorul vine să pecetluiască în istorie puterea de luptă și jertfa a Românilor.

Situația noastră de astăzi impune: luptă, jertfă și modestie. Numai astfel vor ieși în evidență: *tărguiata, codirea și fanfaronada*. Războiul nu poate ține o veșnicie și atunci când, pacea va domni peste întinsurile Europei, zăngănitul armelor din războiu va fi imnul biruinții care va impune adevărul, și noi asta o dorim...

Natural, mândria noastră, față de elogiile străine este legitimă și în ea se oglindește temelia zidirii noi pe care se va ridica ordinea europeană.

Dacă elogiile și Ordinele de zi germane vorbesc lumii întregi despre frăția de arme, de merite și de sacrificiile soldaților noștri, apoi cuvintele Mareșalului Conducător sunt un adevărat balsam pentru sufletul nației întregi. Țara întreagă, toată Românimea, își unește simțămintele de recunoștință, de mândrie și încredere în viitor cu cele exprimate de Mareșal și: *„va cinsti cu venerație jertfa acelor care și-au dat viața pentru veșnicia neamului și se închină respectuoasă în fața celor căzuți“.*

Mari lipsuri de alimente și alte articole de strictă necesitate în Rusia

Correspondentul ziarului muncitoresc „Yomiuri“, transmite adevărata situație care domnește în Rusia Sovietică: *„Din cauza totalei lipse de carburanți, întreaga circulație a fost oprită. Pe șosele nu circulă decât rare ori căruțe trase de câteun cal, dar și acest singur mijloc de transport este foarte anevoios din pricină că șoselele sunt desfundate și pline de*

gropi. Din cauza lipsei mijloacelor de transport, cât și a mânelor de lucru, serviciul de aprovizionare nu mai funcționează.

Armata și populația civilă duc o foarte mare lipsă de alimente. În multe centre cetățenii au luat cu asalt depozitele Statului, devastându-le. Majoritatea magazinelor de alimente au fost închise. În orașele mai însemnate oficiile

de aprovizionare sunt păzite zi și noapte de poliție și armată. Din cauza lipsei de chibrituri, populația s'a reîntors la mijloacele primitive. Peste tot se întrebuițează cremenea cu fitil. Fumătorii pentru a-și putea face țigări, întrebuițează hârtia de ziar. Ceaiul nu se mai găsește“.

Situația pe fronturile de luptă

După cele două victorii ale ofensivei de primăvară, la Kerci și Charkow, zona încercuită a orașului și portului Sevastopol, este puternic bombardată de aviația germană.

Numeroase bombe explosive și incendiare au lovit din plin instalațiile portuare ale bazei navale precum și alte obiective militare din interiorul zonei. Linia fortificată din jurul orașului este și ea violent bombardată de artileria supra grea germană și de aviație care atacă în valuri succesive. Nori groși de fum se ridică din regiunea Sevastopol.

În regiunea Volkov (sectorul nordic) forțele germane au respins după lupte crâncene mai multe atacuri sovietice. În alte regiuni din sectorul de Nord și Central, mai multe grupuri de forțe bolșevice încercuite sunt în curs de nimicire și numeroase localități și puncte de sprijin au fost ocupate.

Aceste acțiuni locale urmăresc rectificarea liniei frontului și ocuparea de poziții favorabile și necesare pentru viitoarele ofensive.

În această fază de tranziție, dela războiul de poziție la cel de mișcare, situația armatelor bolșevice este foarte grea căci ea se așteaptă la deslănțuirea marelui ofensive germane care nu se știe unde și când va începe.

În orice caz ofensiva de primăvară va cuprinde și sectorul dela Sud, căci — așa precum spuneam în cronicile noastre — Caucazia are mare însemnătate pentru războiul actual.

În *Africa de Nod* (Cirenaica), mai multe atacuri engleze pentru recucerirea pozițiilor ocupate de trupele italiene și germane în prima fază a bătăliei din deșertul Marmarica, au fost respinse. Ofensiva anunțată de postul britanic de radio din Cairo a fost oprită, iar forțele britanice, contra-atacate, au fost nevoite să se retragă pe poziții. În apele *Oceanului Atlantic*, în marea *Antilelor*, și la *Est de arhipelagul Antilelor*, submarinele germane au scufundat alte vase dușmane.

În *Extremul Orient*, submarinele japoneze au atacat *Diego Suarez* (Madagascar) și *Sidney* (Australia). Faptul este considerat ca un mare succes, de oarece cele două baze navale sunt foarte bine păzite. Acest act dovedește nu numai îndrăzneală ci și superioritatea submarinelor japoneze care sunt de un tip special cu o rază de acțiune destul de mare față de a celor americane.

În *China de Sud*, Japonezii au angajat o luptă la Nord de localitatea Fu-Ceu din provincia Kiangsi. În regiunea Ciu-Ciu alte forțe chineze sunt încercuite.

CITIT
Gazeta Transilvaniei

Redactor responsabil
ION BOZDOG